



PHILANTROPI.

## Philantropie.

Mamsell Edla har varit vacker och är ännu icke ful, om man betraktar henne så mycket, att hennes själ lyser fram ur de gråblå, milda ögonen. När hon var sexton år gaf hon af oegennyttig, oskyldig kärlek sitt löfte och sitt hjerta åt en glad och förhoppningsfull student. Hon bodde mellertid i Stockholm, och han "låg" som det heter, i Upsala för att taga examen. De utbytte känslor nästan endast i bref, ty blott ett par gånger om året kunde studenten komma till Stockholm. Edla var hos sin moder, som hade pension, och väntade icke något arf. Studenten lefde friskt på framtiden och gjorde skulder. Men Edla hoppades så fast på honom, att framtiden lyste för henne som en Lycksalighetens ö. Efter 10 års förlopp tog ändtligen studenten sin examen, hvilken, kan vara detsamma. Han blef nu i hast en man i staten, men nu ville hans fordringsegare ha betalt. Han vågade icke gifva sig med Edla, utan föredrog en något till åren kommen enka, som betalade hans skulder. Edla försakade honom frivilligt, var sjelf med som brudtärna på bröllopet, men sörjde sig sedan blek och blef trettio år. Ingen ny friare kom, och ej heller hade hon hjerta att gifva bort, äfven om någon kommit. Hennes mor dog, och alldeles oförmodadt fanns efter henne en liten förmögenhet, tillräcklig för att skydda Edla för nöd. Nu kommo friare, men nu hade Edla vändt sitt hjerta åt ett högre föremål, åt det högsta. Om hon varit katolik, skulle hon blifvit nunna, eller barmhertighetssystemer. Nu egnade hon sig frivilligt åt den lidande menskligheten. Hennes djupa kärlek till sin första och enda fästman, som var en sammanträngd eld, upplöste sig småningom till en mild, vidtomfattande varm luft, allmän kärlek till de nödlidande. Hon försakar nu allt, nöjen, umgänge, nya kläder, ja, till och med böcker, som förut voro hennes älsklingar, lefver tarfligt som en trappist och använder allt, hvad hon kan inbespara på sig sjelf, på de fattiga hon känner. Hon är den éna figuren på vår teckning.

Den andra figuren är madam Tupp. Hon var också i sin ungdom en rätt vacker flicka; men hon började med allmän kärlek, dock icke till nödlidande, utan till alla vackra, af lyckan gynnade karlar, som kommo i hennes väg. Hon lefde några år i största öfverflöd. frasade i siden, lyste af nipper, doftade af vällukter, gungade i vagnar. frossade af allt läckert som fanns, men åldrades, föll för hvarje år djupare och slutligen i en murares famn. Nu har hon trenne små barn; mannen slår henne, men hon gör allt hvad som står i hennes

förmåga, för att tillfredsställa hans nycker och de små barnens behof. Hon går i hus och hjälper, hon handtlangar vid byggnader, hon tigger, hon pratar och sqvallrar, hon är en högst lättsinnig och dålig menniska på allt sätt, hon snattar till och med smått, allt för sitt hushålls skull. Strängt taget är hon således icke värd någon hjälp.

Mamsell Edla känner henne, minnes hennes fordna lefnadssätt och beklagar henne. Edla går till den arma människan ofta, för att se om hennes små barn; madamens hus kostar henne mer än någon annan fattig; de små barnen brås på far och mor, de ha många begär; men Edla gör hvad hon kan. Hon är deras andra mor.

Man har många gånger sagt Edla att hon hjälper högst ovärdiga varelser, att föräldrarna supa upp mycket af hvad hon ger dem; men hon bryr sig icke derom, hon ger ändå och förmanar dem på det ömmaste, läser med barnen och söker att förbättra hela huset. De gråta och hålla med allt hvad hon säger, när hon är hos dem, och lofva bättring; men blott hon vänder ryggen åt dem, räcka barnen ut tungan åt henne, och föräldrarna ge hvarandra löjligen miner.

Detta vet hon också, men fortsätter ändå träget sitt hjälperekall.

Häromdagen träffade hon kärringen hemma; denna uppstämde nu sin vanliga klagosång: ett par barn voro sjuka, hade ingenting att gifva dem att äta, inga medikamenter, tordes icke fråga läkare, o. s. v. Mamsell Edla hade nyss gifvit bort sina sista penningar, såg att gumman hade en bränvinsflaska, hvilken hon försökte att dölja bakom ryggen; men tog ändå af sig sin enda, återstående guld-ring och gaf kärringen.

Mamsell Edla är galen! säga alla som känna det.